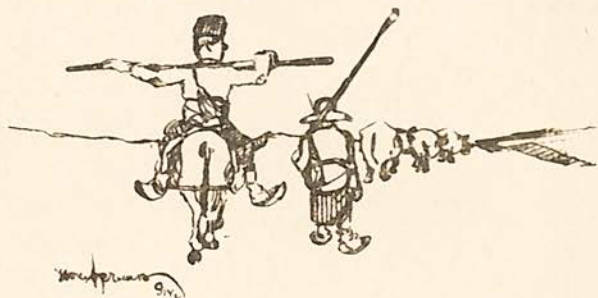

широкото поле, блъснало отъ роса. Нѣкъдѣ тя вече се топѣше отъ лжчитѣ и леки пѣри играеха надъ земята. Далече прѣдъ тѣхъ се виждаше гората. Тя цѣла бѣше прошарена отъ жълти, тънморави

и червени краски. Къмъ нея високо и мълчаливо прѣлетѣха три черни птици.

— Гължби, гължби! — извика Гошо.

— Не, това сж врани, вижъ добрѣ какъ тежко хвърчатъ, — рече Диньо.

Наближиха рѣката. Диньовитѣ волове спрѣха

надъ бистрата вода, постояха, сѣкашъ помислиха нѣщо, наведоха се и почнаха силно и шумно да смучатъ. Единиятъ вдигна глава, да си поеме дѣхъ, и се наведе пакъ да пие.

Диньо се спрѣ да ги дочака, послѣ имъ подвикна силно и тѣ тръгнаха по моста.

На ливадитѣ, току при самата гора, добичетата се спрѣха и почнаха да пасатъ. Гошо имъ подвикна:

— Видите ли каква хубава трѣва! Хрупайте сега!

Диньо слѣзе отъ магарето, зави му юлара и го пусна. То се отби въ трънитѣ и почна да чепка по тѣхъ. Отъ тамъ изкочи заякъ, спрѣ се и заскача по една пжтечка къмъ гората.